

Een zenuwarts vertelde hoe hij aan den lijve ervaren had, dat het bij de neurose vaak gaat om een verkeerde zelfhandhaving en hoe de Groep hem dit had laten zien en den uitweg gewezen had. Een huisarts sprak over de materialistische instelling tegenover zijn patiënten en over zijn als verkeerd geziene, verschillende instelling tegenover particuliere en fonds-patiënten. Een andere huisarts vertelde van de overwinning van puberteitsmoeilijkheden. Een kinderarts had door de Groep geleerd zich op zijn polycliniek minder door sympathie en antipathie te laten leiden.

Zoo zou nog meer te noemen zijn van wat dien avond gezegd is, maar ik moge volstaan met het voorgaande, waaruit duidelijk de bedoeling blijkt de verschillende facetten te laten zien, die de Groepsboodschap voor den in het volle leven staanden mensch heeft.

Uit het zeer groote aantal collegae, dat nog langen tijd in kleine groepjes bijeenbleef om na te praten en verdere bijzonderheden te hooren, is wel zeer duidelijk gebleken met hoeveel belangstelling het voor dezen kring toch zeer ongewone werd aangehoord en ontvangen.

Loosduinen, 18 Mei 1937.

S. T. HEIDEMA.

MIDDENSTANDSZIEKTEVERZEKERING.

In het vorige nummer van dit *Tijdschrift* is door den voorzitter der commissie reeds geantwoord op eenige algemeene opmerkingen, die vervat waren in het stuk van dr. H. C. SAUËR over ons rapport inzake de middenstandsziekteverzekering. Mijnerzijds wil ik thans ingaan op de door dr. SAUËR te berde gebrachte detailbezwaren. Ik zal mij daarbij tot strikt zakelijke opmerkingen beperken. Het is mij niet duidelijk, waarom de discussies over deze aangelegenheid op onvriendelijke wijze zouden moeten worden gevoerd en ik zal dr. SAUËR op dien weg dus niet volgen.

Betreffende de door dr. SAUËR onder nr. 1 tot en met 20 geformuleerde bezwaren (vgl. blz. 2130 tot 2131 van dit *Tijdschrift* van 8 Mei j.l.) diene het volgende.

1. Iedere werkgever, die een aantal personen, voor wie de middenstandsziekteverzekering onder meer bedoeld is, in dienst heeft, doet de ervaring op, dat dergelijke personen bij ernstige ziekte van zich zelf of in hun gezin al gauw in financieele moeilijkheden geraken. De werkgever ziet zich dan genoopt met voorschotten of tegemoetkomingen den betrokkene te helpen. Het is daarom te verwachten, dat die werkgevers het zeer op prijs zullen stellen, wanneer hun, daarvoor in aanmerking komende, employé's zich bij een goede middenstandsziekteverzekering aansluiten en het is niet onmogelijk, dat verschillende werkgevers bereid zullen zijn om een middenstandsziekteverzekering als door de commissie ontworpen, te steunen door hun medewerking te verleenen tot het oprichten van een afdeling aan hun onderneming, wanneer die onderneming daarvoor groot genoeg is. De commissie acht het niet uitgesloten, dat er werkgevers zullen zijn, die aan dien steun dezen vorm zullen willen geven, dat zij het eigen risico van de afdeling voor hun rekening nemen, hetzij geheel, hetzij althans eventueele tekorten daarop. Wat daarin voor bedenkelijks zou kunnen liggen, zie ik niet in.

2. Als regel zullen inderdaad, wanneer bij voorbeeld een plaatselijke afdeling is gevormd, alle in de betrokken plaats wonende leden bij die afdeling moeten worden ingedeeld. Het komt mij niet gewenscht voor, dat daarop al dadelijk uitzonderingen gemaakt zouden kunnen worden. Mocht later de mogelijkheid van uitzonderingen wel gewenscht blijken, dan zal dat kunnen geschieden, doordat het college van commissarissen gebruik maakt van de bevoegdheid, bedoeld in art. 7, 1e lid der statuten om nadere regelen vast te stellen.

3. Waarom zou ook de algemeene afdeling niet een bescheiden eigen afdelingsrisico dragen? Wanneer alle andere afdelingen zelf voor een gedeelte eigen risico dragen, zullen zij er met recht bezwaar tegen kunnen maken, dat het risico van de algemeene afdeling ten volle ten laste van de M.Z.V. komt.

4. Het bepaalde in art. 13 hoort wel degelijk in de statuten thuis en zou in

het reglement niet op zijn plaats zijn. Het reglement regelt de rechten en de verplichtingen uit de verzekeringsverhouding tusschen M.Z.V. en lid voortvloeiende. In de statuten daarentegen hooren de bepalingen thuis omtrent meer algemeene verplichtingen van de leden. Men heeft hier te maken met zulk een algemeene verplichting. De M.Z.V. wenscht geen leden, die hun doktersrekening over den wachttijd niet betalen. Deze verplichting is dus terecht in de statuten opgenomen.

5. en 6. Het bepaalde in art. 15, 3e en 8e lid is inderdaad streng. Maar men moet nu eenmaal in een onderlinge organisatie voor alles voorkómen, dat kwaadwillende leden zich aan het nakomen van hun verplichtingen onttrekken. Immers, de goedwillende leden zouden anders daarvan het slachtoffer worden. Tekorten door wanbetaling ontstaan, moeten worden opgebracht door de leden, die hun verplichtingen behoorlijk nakomen en wat is gemakkelijker, dan dat men voor den vorm beroep instelt, teneinde zich voorloopig aan betaling te onttrekken en wat kan gemakkelijker tot niet-betaling aanleiding geven dan dat men begint met de betaling uit te stellen. Dat het aandeel van een lid in de reservekas niet meer voldoende is om het bedrag te dekken, dat van door het lid ingediende nota's op diens eigen rekening moet worden geboekt, zal vaak reeds in den loop van een boekjaar blijken. En het is in die gevallen gemakkelijker toe te staan, dat het meerdere door het lid in eenige termijnen wordt aangezuiverd.

7. Het is mij niet duidelijk, waarom in art. 10 ook nog zou moeten staan, dat een uittreksel uit de notulen aan het betrokken lid zou moeten worden gezonden. Het spreekt vanzelf, dat aan het lid, indien deze bij de behandeling van zijn beroep niet tegenwoordig is geweest, van de genomen beslissing kennis zal worden gegeven. Weigert het lid met die simpele kennisgeving genoegen te nemen, dan zal tegenover hem bewijs van de genomen beslissing moeten worden geleverd en hem dus een uittreksel uit de notulen moeten worden gezonden. Wat dr. SAUER hier verlangt, zal dus zóo noodig vanzelf plaats vinden.

8. Natuurlijk zal in de practijk verrekening plaats vinden, maar veiliger is het om met het oog op leden, die het met hun verplichtingen niet zóo nauw nemen, de zaak in de statuten te regelen, zooals wordt voorgesteld.

9. Waarom zou hier nog vermeld dienen te worden de tusschenzin „behoudens tegenbewijs van onjuistheid der boeken"? Dat spreekt toch vanzelf.

10. Uit art. 19, 1b is niet te halen, dat een geldleening een tekort zou kunnen betreffen. Een tekort moet worden omgeslagen en zal niet door een leening gedekt worden. Een geldleening zal alleen kunnen betreffen de oprichtingskosten of een bedrag, dat noodig was voor een gebouw, een installatie of dergelijke.

Art. 19, 1c. Met de hier door dr. SAUER voorgestelde toevoeging kan ik accoord gaan.

Art. 19, 2c. Ook met het in dit opzicht door dr. SAUER opgemerkte kan ik mij vereenigen. Dat echter tusschen *e* en *f* ook nog zou moeten worden opgenomen het voordeelig saldo der interestrekening, kan ik niet onderschrijven. Dit saldo zal wel altijd slechts gering zijn. Immers, men moet in aanmerking nemen, dat de inkomsten regelmatig zullen moeten worden gebruikt ter voldoening van de inkomende nota's en dat het de bedoeling is om over het tegoed, dat de leden op hun naam in de reservekas zullen hebben, een zóo hoog mogelijke rente te vergoeden, terwijl de algemeene reserve zooveel mogelijk liquide zal moeten worden gehouden. Ik stel mij derhalve niet voor, dat het voordeelig saldo der interestrekening ooit een bedrag van eenig belang zal uitmaken.

Ad art. 21 en 22. Waarom meent dr. SAUER, dat het nadeelig koersverschil op de beleggingen, voor zoover dat niet uit een te vormen reserve voor koersverschillen kan worden gedekt, niet onder de administratiekosten mag worden opgenomen? Een dergelijke bepaling bestaat in de practijk bij tal van andere organisaties en heeft daar nooit tot eenige moeilijkheid aanleiding gegeven. Het college van commissarissen en de administrateur zullen bij deze regeling geen belang hebben. Immers, deze regeling kan slechts aanleiding geven tot de opmerking, dat de administratie „duur" is geweest en commissarissen zoowel als administrateur zullen er dus wel voor zorgen, dat niet „gecamoufleerd" wordt, dat de hoogere administratiekosten een gevolg waren van koersverlies op de beleggingen.

11. Is Centraal Beheer beter ingesteld op een dergelijke administratie? Ja. Centraal Beheer beschikt over een groote organisatie, over juridische, administratieve, financieele en medische deskundigen, over kantoren in het geheele land. Zij is derhalve in staat om de administratie te voeren met gebruikmaking van prima krachten op elk gebied, zonder dat zij daarvoor haar administratief apparaat terstond behoeft uit te breiden. Op deze wijze krijgt men de zekerheid, dat de M.Z.V. voor een goede administratie niet meer zal behoeven te betalen dan strict noodzakelijk is en dat, indien onverhoopt de M.Z.V. geen succes mocht hebben, men niet met diverse lasten zal blijven zitten. Dat de naam der administratrice niet in de statuten zou thuis behooren, kan niet worden toegegeven. De statuten dienen alles te bevatten, wat de organisatie betreft en wat is belangrijker voor een instelling als deze dan de vraag, hoe en door wie de administratie zal worden gevoerd?

12. Ja, de commissarissen zouden hier inderdaad, als zij kwaad zouden willen, elke deskundige voorlichting van de rekeningscommissie onmogelijk kunnen maken. Maar indien in de statuten allerlei bepalingen zouden moeten worden opgenomen voor het geval het college van commissarissen aan sabotage zou gaan doen, dan zouden de statuten nog met heel wat bepalingen moeten worden verrijkt.

13. Deze opmerking van dr. SAUER is juist. Bij het uitwerken van de eerste aantekeningen is deze bepaling in zoover niet juist geredigeerd, dat de inhoud in verkeerde volgorde is geplaatst. De bepaling moet aldus luiden, dat in de algemeene ledenvergadering het recht hebben het woord te voeren de leden van den ledenraad en degenen, die zijn vermeld in art. 33, 11e lid.

14. Het spreekt vanzelf, dat in verband met de bepaling, dat het verslag en de balans en de rekening en verantwoording jaarlijks vóór den 1en Juli in een algemeene ledenvergadering moeten zijn behandeld, ook medebrengt, dat bijtijds de balans en de rekening en verantwoording moeten zijn opgemaakt. De bepalingen van de statuten moeten natuurlijk in onderling verband en samenhang worden gelezen en toegepast.

15. Zou het wel juist zijn op dit punt aan de algemeene ledenvergadering, die tot ontbinding besluit, de gelegenheid te geven voor het tijdstip van de ontbinding nog een ander tijdstip te kiezen dan thans in art. 40, 1e lid wordt genoemd? Is de zaak eenmaal zoover, dat tot ontbinding moet worden overgegaan, dan is het in het belang van hen, die nog zijn aangesloten, dat de zaak zoo spoedig mogelijk tot liquidatie komt.

16. Dr. SAUER ziet hier over het hoofd, dat het bepaalde in art. 4, 4e lid niet imperatief luidt. Het bestuur kan adviseeren op grond van niet-tijdige inzending de verzekering te weigeren en zal in het algemeen bij niet-tijdige inzending natuurlijk adviseeren om het lidmaatschap te laten ingaan op het tijdstip, waarop de gegevens zijn ontvangen, maar het lijkt mij wel wenschelijk, dat de mogelijkheid blijft bestaan voor het bestuur, om, wanneer de gegevens te laat zijn ingediend, op grond daarvan tot weigering te adviseeren.

17. De opmerking ten aanzien van art. 7 en art. 12, 3e lid, vijfde regel van het reglement is juist.

18. De M.Z.V. zal uitsluitend leden kennen, die zijn ingedeeld bij een afdeling en men kan derhalve niet zeggen, dat het lid zijn eener afdeling een nadeelige positie is. Men heeft in dit opzicht geen keus. Het risico-percentage der afdeling wordt vastgesteld, door de commissarissen op voorstel van het afdelingsbestuur. Er zijn dus voldoende waarborgen gegeven, dat met de redelijkheid en de draagkracht der afdeling rekening zal worden gehouden.

Dat het laten benoemen van de helft der commissarissen door de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst niet van langen duur zal zijn, kan ik niet onderschrijven. Deze zaak is geregeld in de statuten en er kan derhalve alleen verandering in worden gebracht met inachtneming van de bepalingen, die voor statutenwijziging noodig zijn. Mocht de Maatschappij wenschen hier nog een extra-ankertje uit te leggen, dan zie ik daartegen geen bezwaar, maar noodig acht ik dat niet, indien de leden van de Maatschappij deze aangelegenheid ter harte nemen. Indien de doktoren

zorg dragen, dat er zooveel mogelijk plaatselijke afdeelingen worden opgericht, aan die afdeelingen leiding geven en de plaatselijke afdeelingen dus in het algemeen ook wel een geneesheer als voorzitter zullen hebben, dan zal het practisch uitgesloten zijn, dat ooit in de verhouding tot de Maatschappij wijziging zal worden gebracht. Trouwens, de geheele opzet van de M.Z.V. maakt, dat deze instelling bij blijvende samenwerking met de medische wereld, groot belang zal hebben. Ook uit dien hoofde zal zij zich niet licht van de Maatschappij los maken.

19. Het spreekt vanzelf, dat voor zoover de contributie van een lid geboekt wordt op rekening van de afdeeling, die contributie buiten beschouwing blijft bij de berekening van het aandeel van het lid in een tekort van de M.Z.V. zelf. Voor dat gedeelte van zijn contributie draagt ieder lid risico van een eventueel tekort zijner afdeeling. Het zou niet billijk zijn hem over datzelfde bedrag nog eens risico te laten loopen ten aanzien van een eventueel tekort der M.Z.V.

20. Bij het opstellen van het bepaalde in art. 12, 6e lid van het reglement is aanvankelijk aan een gemiddelde over meer dan twee jaren gedacht. De redactie draagt daarvan nog de sporen: Blijft hier definitief twee jaren staan, dan is de door dr. SAUËR voorgestelde redactie eenvoudiger en ik neem die gaarne over.

Misschien zou het inderdaad wel mogelijk zijn om reeds bestaande instellingen zoodanig te wijzigen, dat zij vrijwel aan de wenschen, die in medische kringen ten aanzien van de middenstandsziekteverzekering leven, zouden beantwoorden. Wanneer men echter zekerheid wil hebben, dat, wat op het gebied van de middenstandsziekteverzekering door de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst gesteund zal worden, ook blijvend aan de wenschen der geneeskundigen zal beantwoorden, terwijl tevens de belangen van de verzekerden ten volle tot hun recht komen, dan zal men naar mijn overtuiging den door de commissie voorgestelden weg dienen in te slaan.

Ik wil in dit verband ten slotte nog antwoorden op enkele meer algemeene bezwaren van dr. SAUËR.

„De volledige vergoeding”, zoo zegt hij, „is in het plan van de commissie slechts schijn en het eigen risico is groot en onoverzichtelijk”.

De commissie heeft in haar voorstellen echter duidelijk doen uitkomen, dat het lid zelf voor een gedeelte eigen risico draagt. Dat gedeeltelijk eigen risico is juist een essentieel onderdeel van het ontwerp. Het eigen risico is intusschen bescheiden en voor iemand, die kennis neemt van de gegeven voorbeelden, volkomen begrijpelijk.

„De kans op bijbetaling van op grond van hooge eigen rekeningen of een onvoordeelig jaar voor de algemeene kas.”

Inderdaad, de M.Z.V. zal een onderlinge instelling zijn en dus zal het lidmaatschap een kans op bijbetaling meebrengen. Men heeft slechts de keuze tusschen een onderlinge instelling met dit risico of een naamlooze vennootschap met een aandeelenkapitaal, dat de kwade kansen zal moeten dragen, maar daartegenover ook de kans op winst zal willen hebben.

„De contributie is hoog en het ingewikkelde systeem zal zeer hooge administratiekosten veroorzaken.”

De contributie is niet hooger dan voor een werkelijk goede middenstandsziekteverzekering noodig moet worden geacht. Mocht intusschen blijken, dat de commissie hier wat al te veel op den veiligen kant heeft aangehouden, dan zal dit aan de leden zelf en aan de M.Z.V. ten goede komen. Deze laatste zal dan ook spoedig in staat zijn om de contributies, voor zoover de ervaring daarvoor voldoende grond oplevert, te verlagen. De administratie ziet er voor een leek op administratief gebied misschien ingewikkeld uit, maar voor een instelling, die over ervaring, geoefende krachten en nieuwste hulpmiddelen beschikt, zal er niets ingewikkelds aan zijn. De administratiekosten zullen van het gekozen systeem dan ook geen invloed van eenige beteekenis behoeven te ondervinden.

Mr. J. J. HAGE,

*lid van de Commissie voor de
Middenstandsziekteverzekering.*

Amsterdam, 18 Mei 1937.